

The background is a detailed steampunk illustration. In the foreground, a pair of large, brass-rimmed goggles with black leather straps lies on a dark surface. Behind them, a silhouette of a person in a long coat stands in a bright, hazy doorway, holding a cane. To the left, a small, pale, grinning doll with dark hair is visible. To the right, a large, glowing yellow sphere is suspended, and a mechanical arm holds a globe. The overall atmosphere is mysterious and industrial.

Richard Roberts

Légyszi, ne mondd el
a szüleimnek, hogy

SZUPER- GONOSZ

COOL
SELECTION

lettem!

Richard Roberts

Légyszi, ne mondd el
a szüleimnek, hogy

**SZUPER-
GONOSZ** lettem!

Dana Simpsonnak
Mindig is szerettük volna együtt
újraírni a gyerekkorunkat

ELSŐ FEJEZET

Az superképességem megszerzése előtti napon azon duzzogtam, hogy nincs superképességem.
– Ez így nem fog menni – figyelmeztetett Claire.
– Dehogynem! Átolvastam apa jegyzeteit – vágtam vissza.

Lehajtott fejjel, a szemüvege fölött pillantott rám, miközben válaszolt:

– Egy AA-s elemmel nem fogod tudni megszerezni a superképességedet, Penny.

– Nem a superképességről van szó – magyaráztam. – A frekvenciáról. Ha pont a megfelelő értékre van állítva, akkor rezonál az idegrendszereddel, és löketet ad neki. Apának sikerült. Ha van superképességed, csak még szunnyad, akkor beindul!

Ezt is ugyanolyan hangnemben közöltem vele, mintha le akarnám harapni a fejét. Annyira feszült voltam! Levágtam a drótból még egy milliméternyit, és megnéztem a hullámhosszt a kijelzőn. Kicsivel lejjebb ment, ahogyan arra számítottam is. Rettegtem a következő kérdéstől. De tudtam, hogy fel fogja tenni.

– És melyik a megfelelő frekvencia? – kérdezte Claire óraműpontossággal.

– Fogalmam sincs – vallottam be a munkapadra borulva.

Claire felkuncogott, de a javára legyen mondva, igyekezett elfojtani a nevetését.

– Csak próbálkozom. Én is tudom, hogy ez nem hasraütésszerűen megy. Nem tudom. Reménykedtem, hogy szerencsém lesz – morogtam.

Barátnőm a vállamra tette a kezét.

– A tudományos kiállításra szánt kísérletünkön kellené dolgoznunk. Igazán rendes Mr. Zwelftől, hogy megengedi.

– De hát ez a tudományos kiállításra szánt kísérletem! – fordultam Claire-hez, miközben feltápáskodtam. – Működni fog! Majd ellopom apa jegyzeteit, és kiszámolom, amit kell. Megmérem a súlyomat, meg ilyenek. Csak olyan sok a matek...

Tényleg rengeteg matek volt benne. De most komolyan, elképesztően hihetetlen mennyiségű matek! Oldalak végelelathatatlan sora. Számológép ide vagy oda, ha ki akartam volna számolni a megfelelő értéket, biztos, hogy egész éjszaka le sem hunyom a szemem.

– Ugye, tisztában vagy vele, hogy a feltalálás és a tudomány két külön dolog?

Claire vigyora kész cukkolás. Mármint, úgy értem, ha valaki meglátja a fogait, képtelen rá haragudni, hiába figurázza ki épp az illetőt, hiszen egyértelmű, hogy csak viccből csinálja. Rám legalábbis ilyen hatással van.

– Na és te min dolgozol? – kérdeztem felbőszülve.

Eddig nem érdekelt különösebben a válasz. A lényeg, hogy a legjobb barátnőm legyen a párom órán, nem igaz?

– Már kész vagyok. Megmutattam anya képeit egy csomó srácnak. Volt, amelyiken használta a képességét, meg olyan is, amelyiken nem, a fiúknak viszont ezt nem árultam el. Nem látták a különbséget, amiből az következik,

hogy anya ereje az elmére hat – felelte úgy, mintha semmiség lenne az egész.

– Te ugyanannyira akarod a szuperképességedet, mint én!

Nehéz szemrehányóan beszélni, amikor hirtelen széles mosoly ül ki az ember arcára. Nem mintha valami óriási titokra jöttem volna rá, *de most komolyan, Claire, ennyire nyíltan kimutatod, hogy vágysz szuperképességre?*

– Attól még magával a tudományos módszerrel semmi gond – jelentette ki Ray, miközben végigcsúsztatta a könyvét a munkapadon.

Ha Mr. Zwelf nem szólt ránk, hogy vitatkozunk Claire-rel, akkor azzal sem lesz problémája, hogy Ray odacsapódott hozzánk harmadiknak.

– A te kísérleted mi lesz? – fordultam oda hozzá.

– Még nem tudom – vonta meg a vállát. – Kész katasztrófa vagyok, ha tudományos kiállításokról van szó. Mindig a legutolsó pillanatban csókol homlokon a múzsa. Most is azért lapozgatom a könyvet, hátha jön az isteni szikra.

– Gondban vagy a tudományos kiállítással? Te? – hüledeztem.

Tényleg alig hittem el. Ray a legokosabb korombeli, akit ismerek, pedig az én szüleim ünnepelt szupergéniusok. A falon ott lóg egy bekeretezett levél az ENSZ-től, amiben megköszönik nekik, hogy megmentették a világot. És Ray még nálam is okosabb. Ő valószínűleg meg tudná csinálni a hülye számításokat apa jegyzeteiben. *Hú, de nincs kedvem matekozni!*

– Az egész olyan jelentéktelen és random. Ennyi erővel akár műanyag poharak sűrűségét is méregethetném – panaszkodott Ray a munkapadra könyökölve, majd az öklére támasztotta a fejét.

Szóke, bodros haja elég hosszú volt ahhoz, hogy rálógjon a kezére.

Au! Még mindig áram alatt volt a szerkezet. Megrázott az antenna. Nem mintha olyan nagy feszültségről lett volna szó, de akkor is. Megmozgattam az ujjam, és kiszedtem az elemet, de arra már nem volt időm, hogy az antenát is leszereljem, ugyanis kicsengettek.

– Ebédidő! – sikkantotta Claire boldogan nyújtózkodva.

Ray persze végig csak őt bámulta.

Szívás a szerelmi háromszög.

– Miért vagy ma olyan drámai? – kérdezte Ray, amikor a tálcámmal leültem vele szemben.

Csak mi ketten, a saját asztalunknál. Egy teljes órán keresztül hallgathatom a különleges angol akcentusát. Ő nem tudja, miért így beszél, engem pedig nem érdekel.

– Nem is vagyok drámai! – vitatkoztam, és közben próbáltam nem túldramatizálni a dolgot.

– Dehogynem!

Ártatlanul felemeltem a fejem.

– Nem én vagyok a drámai, hanem a szüleim. Anya képes csupán azzal könnyekre fakasztani egy rablót, hogy elmondja neki, mennyivel növeli egy-egy újabb bűncselekmény a statisztikai valószínűségét annak, hogy tönkreteszi az életét. Te is hallottad. Úgy bőgött a pasas, mint valami ovis.

– Tényleg előre meg szokta írni a beszédeit? – vigyorodott el.

Ray a fél életét azzal tölti, hogy vigyorog, az egyharmadát átalussza, a maradék egyhatodot pedig nem együtt töltjük.

– Van egy folyamatábrája különböző körülményekkel. Amikor utoljára frissítette, segíthettem megrajzolni. Még csak hétéves voltam – tettem hozzá, mert ugye, most már méltóságomon aluli lenne ilyesmit csinálni.

– Magadhoz képest akkor is elég dramatikus vagy ma – jelentette ki Ray visszatérve az eredeti témára.

Tök igaza volt, de ezt szerencsére nem kellett beismer-nem, mert jött Claire, és megmentett. Ő otthonról hordja az ebédjét, úgyhogy korán ideérhetett volna a menzára, de sosem kapkodja el a dolgokat. Le merném fogadni, hogy az anyukája megtanította, hogyan kell stílusosan késni.

Felénk tartott, szóval, nagyon úgy tűnt, hogy ma ben-nünket tisztel meg a társaságával... Na jó, tényleg nem ártana egy kicsit visszafognom magam! Claire általában velem ebédel, de igazából bárki szívesen látná. Mint a legtöbb menzát, a Nyugat-hollywoodi Északkeleti Általá-nos Iskola ebédlőjét is frappánsan ábrázolná egy feudá-lis királyságokkal teli, bonyolult térkép. A drámatagozato-soknak három asztaluk van, a kockáknak egy, és nekem, Claire-nek meg Raynek is jutott egy. Szegény Claudíanak is van sajátja, egyes-egyedül ül ott. Egyszer áthívtam ma-gunkhoz, de nem akart ideülni. Nem is csodálkozom, azok után, hogy Marcia eljátszotta vele az „üljünk mellé, aztán tegyük nevetség tárgyává”-trükköt. Vannak olyanok, aki-ken nem segíthetünk, hiába is szeretnénk.

Ha már így szóba jött (mármint, egészen pontosan, csak gondoltam rá), úgy tűnt, hogy Claire mégsem velünk ebé-del. Marcia odébb hessegette a barátait, és a padra mu-tatva így szólt:

– Itt van egy hely, Claire!

De nem, Claire minket választott. Rámosolygott a lányra, és megrázta a fejét. Próbált udvarias lenni, de et-től függetlenül megállás nélkül haladt el az asztaluk mel-lett. Marcia úgy festett, mint aki citromba harapott. In-kább rá kellett volna vennie az egyik barátnőjét, hogy az hívja oda Claire-t. Marcia Undok Lány, és a Népszerűek Asztalánál ül. Igen, tényleg létezik mindkét kategória, és ezt mindenki nagyon jól tudja. Annak ellenére, hogy csak a

saját köreikben népszerűek, mégis ők a Népszerű Lányok, holott Claire az, akit a többiek valóban szeretnek.

A mi asztalunkra talán az „extrovertált okostojások” címke illene. Vagy inkább a „szuperhősök gyerekei”. Persze Ray egyikbe sem illene bele. Rajtunk kívül nem nagyon beszélget mással. Ugyan már, mégis, kit akarok becsapni? Mi hárman határozottan az „egyéb” kategóriába esünk.

– Penny még mindig kétségbeesetten kergeti a szuperképességét? – kérdezte Claire, miközben leült mellém.

– Mostanáig sikerült elterelnem a figyelmét – felelte Ray.

Kezemet a magasba emelve így szóltam:

– Miért olyan rossz dolog, ha minél előbb meg akarom szerezni a szuperképességemet?

– A szüleidé csak egyetemista korukban jött elő, nem? – jegyezte meg célzatosan Ray.

Azt hiszem, fel is akasztanám magam, ha addig kellene várnom.

– Anya nagyjából annyi idős volt, mint én, amikor megjelent a képessége – szólalt meg Claire.

Fesztelenül ejtette ki a szavakat, de mindenki számára egyértelmű volt, hogy örökölte Koketta képességét. Akkor sem hasonlítana jobban az anyukájára, ha a klónja lenne. Szőke, hullámos haj, *már most* telt idomok, finom metszésű babaarc, gyönyörű ajkak és szem. Gyakorlatilag a szöges ellentétem, hiszen én formátlan deszka vagyok két barna hajfonattal. Claire-en még a szemüveg is divatos kiegészítőnek tűnt.

– Még az sem biztos, hogy lesz szuperképességem! Apa tudományos képessége agyi elváltozás. Kimutatta. Anya is csak sima emberi lény – dohogtam.

Claire üdvözült mosollyal az arcán nyitotta ki az ebédjét rejtő dobozát.

– Az én apámnak valószínűleg volt superképessége. Úgyhogy nekem nyert ügyem van!

Ray jól láthatóan elpirult. Na, jó, talán én is elpirultam egy kicsit. Claire ugyanis nem tudja, ki az apja. Rengeteg a lehetőség, hiszen az anyukája superképessége az, hogy „elködösíti a férfiak agyát”. Már ha az *agy* erre a megfelelő szó.

És Claire már alig várja, hogy megörökölje ezt a képességet.

Hála a jó égnek, Ray sem akarta tovább boncolgatni a témát.

– Kizárt, hogy anyukád simán emberi lény lenne. Egy hétköznapi ember képtelen lenne erre – erősködött.

– A sakknagymesterek is hétköznapi emberek. Anya szerint csak összpontosításról és tanulásról van szó, amolyan Sherlock Holmes-féle módszerről.

Függetlenül attól, amit épp az előbb mondtam, egyetértek Rayjel. Egyszer szemtanúi voltunk egy autós üldözésnek, mire anya kapcsolatba lépett a rendőrökkel rádión, és megmondta nekik, hol zárják le az utat. El is kapták a bűnözőket. Próbálta elmagyarázni, hogyan csinálta, de inkább feladtam, amikor ahhoz a részhez ért, hogy azzal számolt, milyen gyorsan akarnak a bűnözők vezetni, nem pedig azzal, hogy valójában milyen gyorsan hajtottak. Tudom, hogy anya nem tökéletes, de amikor a gonosztevők azt hallották, hogy jön az Auditor, inkább ott helyben feladták a küzdelmet, és ezen nem is csodálkozom.

Claire átnyújtott egy adag házi szószt, amit ráöntöttem az íztelen menzás fasírtomra. Levágtam egy darabot, majd bekaptam. Az ínycsiklandó szósztól egészen más íze lett az ételnek. A doboz, amiben Claire az ebédet hordja, igazi régiség, egy réges-régi képregény figurái vannak rajta. Claire anyukája hercegnőhöz méltóan eteti a lányát. Az én anyukám meg pénzt ad, hogy vegyek magamnak

valamit a menzán. Soha eszembe sem jutna kaját kérni a barátnőmtől, de ő automatikusan megosztja velem, amit hoz. Gyönyörű, nagylelkű és kedves. Hát olyan meglepő, hogy az anyukája teljes kegyelmet kapott, amikor visszavonult? Persze, azért az nem ártott, hogy egyszer-kétszer megmentette a világot. Mégis, miféle őrült gonosztevőnek jut eszébe elpusztítani a világot?

Ami azt illeti, nagyjából a gonosztevők felének ez a terve.

Mielőtt teljes figyelmet az ebédemre fordítottam volna, elnyomtam a szuperképességem iránti olthatatlan vágyamat. Egy kis szósz még a pépesített kartondoboznak tűnő krumplipürével is csodákat művelt.

Claire adott egy csokis muffint Raynek, amitől nyilván ezerszer elviselhetőbbé vált a szendvicse. Ray mindig annyit eszik, mintha az éhhalál szélén állna. Amilyen vézna, nyilván a maximumon pöröghet az anyagcseréje. Néhány perc alatt el is tüntette az ebédjét.

– Hogy sikerült az a nagy németdoga? – érdeklődött.

– Nicht so gross. Négyest kaptam – válaszolta Claire.

Ray ezután rám emelte a tekintetét.

Nem jutott eszembe semmi, úgyhogy nem tudtam elterelni a szót.

– Hármias lett – sóhajtottam.

– Hú, tényleg? – kérdezte a fiú, aki még soha életében, egyetlen dolgozatra sem kapott ötösnél rosszabbat.

Nem az, hogy undok próbált lenni. Neeem! Igyekezett együtt érzőnek mutatkozni, de ettől csak még rosszabb lett.

– Szinte biztos vagyok benne, hogy hármast fogok kapni a félév végén is – ismertem el.

Megrándult az arcom, és az egész testem megmerevedett, de... annyira talán nem is volt borzasztó kimondani. Ami persze nem jelenti azt, hogy nem volt rossz.

– Mindenkinék van olyan, amiből nem annyira jó – vigasztalt Ray. – Úgy látszik, neked az idegen nyelvek nem mennek.

Erre Claire is bólintott.

– De nem kellene rossz jegyeket kapnom! A földkerekség két legokosabb emberének a lánya vagyok! – Istenem, annyira zavart ez az egész! Sajgott tőle a szívem. Mégis, hogy magyarázhatnám el nekik? – Tudod, milyen arcot vágott apa, amikor négyest kaptam emelt algebrából? Próbálta nem mutatni, hogy mekkorát csalódott. És pont olyan arcot vágott!

– *Nem is kellett volna* emelt algebrára járnod! Csak te meg Ray jártok át a gimibe geometriára, és abból ötös leszel! – biztatott Claire.

Fel akart vidítani, nem az volt a célja, hogy felidege-sítsen. De nem értette, hogy ez az egész nem számít. Késérű érzés áradt szét bennem. Vagyis, inkább úgy éreztem, mintha átverték volna.

– Csak szeretném, ha már most előjönne a szuperképességem... És akkor nem kellene emiatt aggódnom! Mind-egy! Ahhoz legalább elég okos vagyok, hogy működésre bírjam ezt a frekvenciaszimulátor bigyót, amit apa tervezett – morogtam.

Megszólalt a csengő. Még nem végeztem, de hát ez van, legalább finom volt, amit ettem.

Hogy mennyire rendes barátaim vannak? Amikor felálltunk, észrevettem Claire táskájában egy műanyag dobozt. Egy új, gyűjtőknek szánt szuperhősfigura volt benne. Órákon át tudnak dumálni ezekről Rayjel. Egy szót sem szőltak, nehogy rosszul érezzem magam. Mondjuk, végül is egész ebédszünetben szuperképességekről beszéltem.

Mindhárman együtt jártunk tesire. Az óra felét elvette az, hogy átöltöztünk. Le merném fogadni, hogy emiatt van csak szerdánként testnevelésóra. Néha oda tudunk menni egymáshoz, hogy beszélgessünk egy kicsit, például olyankor, amikor sorba állunk a tornaszekrény előtt. Ma kosaraztunk, úgyhogy nem volt ilyen szerencsénk.

Nagyjából úgy zajlott a játék, ahogy arra számítani lehetett. A tanár véletlenszerűen kijelölt két gyereket csapatkapitánynak. A fiú utolsóelőttinek választotta ki Rayt, a lány pedig engem utolsónak. De nem én voltam a legutolsó. A fiúnak még mindig maradt valaki. Claudia, persze, ki más? Rayjel ide-oda rohangáltunk a tömeg szélén, amíg valaki át nem dobta a labdát a többiek feje fölé, mire én felugortam, és elkaptam.

Na, tessék! Nem tudok valami jól cselezni, de most szabadon állt előttem az út, mivel már alaphoz a tömeg szélén voltam. Elrohantam Claudia mellett, aki meg sem próbált megállítani, de aztán szemben találtam magamat Rayjel. A futás nem az erőssége, és már így is ki volt fulladva, úgyhogy egy ügyes mozdulattal el tudtam menni mellette. Sajnos Claire is a tömeg szélén volt, úgyhogy ügyetlen patogatásaim egyikét kihasználva ellopta tőlem a labdát, és átpasszolta Linek, aki nála és nálam is ügyesebben céloz.

Mindennek ellenére jó volt egymással küzdeni a kosárpályán. Már épp azon gondolkoztam, hogy talán ezt a tesiórát sikerként könyvelhetem el, amikor Ray csapatkapitánya üvöltözni kezdett. Na jó, nem konkrétan „üvöltésről” volt szó, de elég bunkó hangnemben szólt oda Claudiának:

– Mi a fene volt ez? Csak álltál ott, és nem csináltál semmit! Te tényleg nem vagy egy észlény, mi? Legalább próbálkozhatsz!

Elgondolkoztam, hogy talán szólnom kellene Miss Theotannak, de rájöttem, hogy semmi értelme nem lenne. Ha

látta volna, mi történik, biztos, hogy nagyon letolta volna a srácot, amiért kötekedett, de épp a pálya másik felén volt, és amit a tanárok nem látnak, az valójában meg sem történik. Úgyhogy Claudia egyetlen szó nélkül elfordult a fiútól. Egyik játékostól a másikhoz került a labda, felénk közeledtek. Claudia a tömeg közepén volt. Amikor odaért hozzá a labda, elkapta, átdobta a többiek feje felett, majd elrohant mellettük, hogy elkapja a labdát, és dobott egy kosarat a hárompontos vonalról.

Azt ember azt gondolná, hogy Claudia egy ilyenl ki-vívja magának a népszerűséget, és a többiek körbeugrál-ják. De a dolgok nem így működnek. Az egyik lány hirtelen panaszkodni kezdett Miss Theotannak, hogy nem igazsá-gos, hogy az egyik csapatban eggyel többen vannak. Rayjel és Claire-rel tehetetlenül, büntudattól terhesen néztük vé-gig, hogy Claudiát a kispadra ültetik, ahonnan az óra vé-géig fel sem kelhetett.

Ettől ismét borzalmasan éreztem magam. Amikor vége lett az órának (és egyúttal a tanításnak is), nagy ívben kerültem mindkét barátomat. Csak akkor léptem ki az épületből, amikor eljött az idő, hogy anya hazavigyen. Bár észrevette, hogy rosszkedvű vagyok, nem kérdezte, miért, úgyhogy nem kellett elmondanom, hányas lett a dolgo-zatom.

Nincs hatásosabb gyógyír a másokkal szembeni igazság-talanság felett érzett fájdalomra, mint az, hogy az ember tudja, hamarosan előbukkan a szuperképessége, és akkor majd felveheti a harcot ellene. Nincs hatásosabb gyógyír a rossz jegyek okozta fájdalomra, mint az, hogy az ember tudja, hamarosan képes lesz úgy megtanulni és használni a különböző adatokat, amiről egy átlagos ember álmodni

sem mer. Ha a pszichológiai elméleteket egyszer a gyakorlatba is átültetik majd, képtelenség lesz apával együtt élni. Viszont addig az olyan átlagos emberek, mint én, legalább annak örülhetnek, hogy esélyük van túljárni Brian Asch eszén.

Minimális esélyük. Apa ugyanis zseni. Nekem annyi előnyöm van a többiekhez képest, hogy jól ismerem őt. Beléptem a dolgozószozájába. Nagy öröömre épp a számítógépe előtt ült. A billentyűzet mindkét oldalán egy-egy e-book olvasó pihent. Apa épp lassan lefelé görgetett egy weboldalon, ami rengeteg szövegből és néhány aprócska ábrából állt. Valami nagyon felcsigázta az érdeklődését, belemélyedt a kutatómunkába. Addig nem fog tudni másra koncentrálni, amíg össze nem áll a fejében a dolog.

Vagy mégis. Elhaladtam a könyvhalmok mellett, és fel-emeltem az egyik papírhalmot, hogy megnézzem a tanulmány címét: *Tudatalatti bénító folyamatok*. Apa hirtelen felém fordult a székében, és így szólt:

– Szia, kiscsibém! Milyen volt a sulis?

Rámutattam a „kiscsibés” üvegre. Apa azonnal beledobott egy dollárt. Ez persze nem tántorítja el a becézéstől, de legalább az így befolyt pénz jól kiegészíti a száználma-san kevés zsebpénzemet. A „hercegnőm” öt dolcsit ér, de azt az üveget vészhelyzet esetére tartogatom.

Elő kellett rukkolnom egy tervvel.

– Hol is van az a tanulmány az antennáról, ami hatással van az emberi idegrendszerre? – kérdeztem.

Hogy mi a tervem? Úgy teszek, mintha teljesen hétköznapi dolog lenne elkérni egy ilyen írást.

Apa levette a munkához használt szemüvegét, ami összehajtogatta magát, miközben ő a fejét vakarta.

– Ha azt akarod, hogy csináljak neked egyet, akkor a válaszom egy határozott „nem”. Túl nagy áramütésről van szó ahhoz, hogy csak úgy kipróbáljuk, ahhoz viszont nem

elég veszélyes, hogy fegyverként használjuk. Mirákulum képességeit sem hozta vissza. Használhatatlan találmány.

Ez nem volt túl jó hír. Sem a terveim szempontjából, sem pedig a tényleg kedvesnek tűnő szuperhőslány számára.

– Jól van?

– Beebee átnézte a közzétett adatokat és a szuperképességűek által elkövetett bűnesetokról szóló nemzetközi jelentéseket. Azt mondta, minimális az esélye annak, hogy bármelyik bűnöző elég közel legyen Los Angeleshez, és emellett elég örült is legyen ahhoz, hogy megtámadjon egy erejét veszített hőst – felelte.

Beebee, a Becsületes Beatrice Asch, azaz anya. Hivatalosan mindketten visszavonultak már, de azért ugyanúgy benne vannak a szuperhős-közösségben, mint régen.

– Nem így értettem, apa. Visszakapja a képességét? – faggatóztam tovább.

– Azt mondja, majd akkor, ha megtörik az átok.

Ó, ahogy ezt mondta! Már megint ugyanaz a téma...

– Apa, egyszerűen elképesztő, hogy még mindig nem hiszel a varázslatban!

Úgy szállt velem vitába, mintha most beszélnék erről először.

– Kiscsibém, rengeteg kísérletet végeztem rajta. Olyan hangszínt és az elektromos áram iránti érzékenységet örökölt, amik segítségével kifejezetten bonyolult energialáncreakciókat tud beindítani bizonyos hanghullámok hatására.

Az üvegre mutattam. Még több pénz állt a házhoz.

– Tehát képes varázsolni – fordítottam le a bonyolult magyarázatot.

– Csak véletlenül hangzik úgy, mintha varázsigét kántálna – kötötte az ebet a karóhoz

Egymásra meredtünk. Aztán rájöttem, hogy levette a szemüvegét, úgyhogy én is levettem a sajátomat, hogy

igazságos legyen a verseny. Néhány másodpercig farkaszemet néztünk, majd mindketten nevetni kezdtünk az elmosódott vitapartnerünkön.

– Szóval, hol is van az a tanulmány az idegrendszerre ható antennáról? – kérdeztem.

Apa körülnézett, majd végigpillantott a halmokban álló könyveken, merevlemezeken, füzeteken, írótablákon és papírkötegeken. *Sikerült!* Feltérképezte a körülötte lévő kupit. Annyira azért ismerte a dolgait, hogy szükség esetén meglássa a rendszert a káoszban.

– Az Audubon-féle természetkalauz alatt. De nem fogom megcsinálni neked.

Kihalásztam a papírokat. Cím ugyan nem volt rajtuk, de az első bekezdés az idegek elektromágneses frekvenciájáról szólt. Apa szereti kinyomtatni, amit ír. Micsoda szerencse!

– Úgyis nekem kell megcsinálni – tereltem el a szót. – A tudományos kiállításra kell.

– Hogy megy a sulis? Nemsokára kiosztják a bizonyítványokat. Sikerült felkészülnöd arra a németdolgozatra, ami miatt úgy aggódtál?

ÁÁÁ!

Semmi gond, próbáld meg elterelni a témát! De azért ne túl feltűnően! Nem vette észre, hogy lemerevedtem. Átlapoztam az antenna kivitelezéséről szóló lapokat.

– Most nem érek rá, apa. Rengeteg matek vár rám. Tényleg nagyon sok. Nagyon-nagyon sok.

Erre a gondolatra másfajta rémület lett úrrá rajtam, mint ami eddig a hatalmában tartott. *Fúj!*

– Azt elhiszem. Ügyes legyél, kiscsibém! – biztatott.

Némán az üvegre mutattam. Máskor örömtáncot jártam volna, amiért ma bankot robbantottam, de épp próbáltam nem elájulni.

Menni fog! Levettem a trigonometriáról és az egyenletekről szóló tankönyveket a konyhai polcról, és imádkoztam, hogy ne kelljen őket használnom. Előhívtam a számológép-funkciót az egyedi okostelefonomon (na persze, mert apa majd hagyja, hogy vegyünk egyet, ha egyszer három hétig bütykölhet, hogy csináljon egy olyat, ami mindennel kompatibilis!).

Rengeteg egyenletet láttam. Szóval, kellett az antennát alkotó elemek tömegének százalékos aránya. Átszaladtam apa műhelyébe, hogy lemásoljam az olcsó tartalék alkatrészek címkéjén lévő dolgokat. Tök mindegy, milyen alkatrészekről van szó, a lényeg, hogy a számítások rendben legyenek, nem igaz? Így maradt három változó, amiket apa görög betűkkel jelölt. Ezeket felhasználtam a következő egyenletben, amihez... szinusz- és koszinuszfüggvényeket tartalmazó differenciálegyenleteket kellett megoldanom. Ezt nyilván csak viccnek szánta! Előszedtem mindkét könyvet, pedig abban reménykedtem, hogy nem kell őket használnom. Nem akkor láttam először ilyesmit. Annyi volt a dolgom, hogy megtalálom az alap megoldó képletet, alkalmazom őket és... Oké, ez így nem ment. Túl bonyolult volt! Meg kellett értenem, mit is próbálok épp megoldani. Hogy is kell kiszámítani a szinuszfüggvény első differenciálhányadosát?

Nem ment. Egyszerűen... képtelen voltam átlátni. Nagyon homályos volt. Nekem viszont tudnom kellett, mert amikor az antenna hullámai érintkeznek a bőrömmel, olyan hullámokká válnak, amik képesek összeolvadni az idegsejtjeim hullámaival, és ettől beindul egy olyan láncreakció...

Szinte már láttam magam előtt, de egy kukkot sem értettem az egészből. *Mégis, mit csinálok?* Olyan volt az egész, mintha egyszerűen csak „festmény”-ként akartam

volna utalni a *Mona Lisára*. Az alap megoldóképletek segítségével kellett kiszámolnom az egyenleteket. Tudnom kellett a testtömegindexemet, az volt a következő egyenletben. Persze a valós, pontos testtömegindexemről volt szó, nem csak valami hozzávetőleges értékről, amit a súly és a magasság összehasonlításával kapunk, vagy hogyan is szokás ezt számolni.

Még azt sem tudom, általában hogyan szokták kiszámolni! Ahhoz is kell egy külön szerkezet, hogy megtudjam a testtömegindexemet.

Felnyűszítettem csalódottságomban, és a szoba másik felébe hajítottam apa tanulmányát. A megoldatlan matekegyenletekkel teli füzetem ugyanígy járt. Valószínűleg amúgy is rosszul számoltam. Pedig jó vagyok matekból!

Lefeküdtem az ágyra, és a fejemre húztam a takarómat. De még túl korán volt ahhoz, hogy aludjak. A nap hátralévő részét duzzogással töltöttem, és próbáltam nem gondolni az egészre. Talán holnap eszembe jut valami. De igyekeznem kell. A dolgozatomra kapott hármast eltitkolhatom apa elől, de a bizonyítványt nem dughatom el.

És mi lesz így a tudományos kiállítással?

Másnap reggel a telefonom ébresztőórája ébresztett. Nem volt kedvem felkelni. Egy darabig a plafont bámultam, de már sikerült túljárnom a saját eszemen. Olyan messzire tettem le a telefont, hogy ne érjem el az ágyról, úgyhogy fel kellett kelnem, hogy kikapcsoljam az ébresztőt. És ha már fent voltam, akár el is mehettem zuhanyozni.

Odakint sötét volt az ég, én pedig tök egyedül voltam otthon. Na, jó, gyakorlatilag nem voltam egyedül. A szüleim is otthon voltak, de úgy aludtak, mint akiket fejbekólintottak. Befontam a két copfomat. Apa készített egy gépet,

hogy amikor nincs kedvem a hajammal bíbelődni, akkor megcsinálja helyettem, de épp tegnap javított rajta valamit. A kis kezek extra ujjakat kaptak, és a fedőlap is újnak tűnt. Nem számított, mennyire lusta voltam aznap, nem kockáztattam. Ránézésre láttam, hogy elrontotta. Apa találmányai általában úgy működnek, ahogy kell, de néha nem pont azt csinálják, amire az ember számít. Nem tetszettek azok a pluszujjacskák, és úgy voltam vele, ha nem jövök rá, mi változott, akkor jobb, ha nem használom.

Az tojásrántotta-készítő gép viszont az ég ajándéka, mert ritkaságszámba megy, hogy anya reggelit csináljon. Igaza is van. Utálnám, ha idehaza Auditorként viselkedne, és amúgy is pihenésre van szüksége. Nem mintha teljesen le tudna állni. Félig kebeleztem be a müzlimet, amikor meghallottam az ajtóriasztót. Mire felkaptam a táskámat, már bedugta a kulcsot a mellékajtóba, hogy kinyissa nekem.

– Még mindig rágódsz valamin, Penny? – érdeklődött, miközben kiállt a kocsival.

Reggelizés közben végig a szüleim szuperképessége miatt zsörtölődtem.

– Végül is, igen. Nem tudom, mi legyen a tudományos kiállítással.

Már attól kivert a víz, hogy kiejtettem a szavakat a számon. Más sem hiányozna, mint hogy egyest kapjak, mert semmilyen kísérlettel nem készülök. Halvány fogalmam sem volt, mi egyebet csinálhatnék az antenna helyett. Egyetlen épkezláb ötletem sem akadt. És amúgy is az antennát akartam.

– Segítsek? – kérdezte.

– Ne!

Ha megbeszélem a szüleimmel a tudományos kiállítást, akkor előbb-utóbb szóba jön a németdolgozat is. Inkább előbb, mint utóbb. Csapdába estem.

De legalább nem erőltette. Viszont, bár nem forszírozta tovább a dolgot, azért vetett rám egy aggódó pillantást. A legkevésbé sem lepődtem volna meg, ha kiderül, hogy pontosan akkorra időzítette azt a pillantást, amikor a lehető legtöbb együttérzés sugárzik belőle anélkül, hogy rosszul érezném magam tőle.

Akkor sem sikerült elterelni a gondolataimat, amikor odaértem a suliba. Mivel rukkolhatnék elő a tudományos kiállításra? Nagyon-nagyon szerettem volna feltalálni valamit. Megcsinálni az antennát. És itt most nem arról volt szó, hogy áramot akarok vezetni magamba a superképességem előcsalogatásáért. Egyszerűen zavart, hogy csúfos vereséget szenvedtem, amikor szembe kellett néznem néhány oldal matematikával. Nálam voltak a tankönyvek, de semmi hasznukat nem vettem, mert egy árva kukkot sem értettem az egészből. Maga az antenna és a számítások két külön világnak tűntek, és nem találtam átjárót a kettő között.

A két világ összehozása apa superképessége. Nekem nem ment. Egy hangyányit sem értettem ehhez, úgyhogy még abban sem reménykedhettem, hogy később menni fog.

Kicsengettek. Végig a helyemen ültem töriórán, de egy szót sem hallottam abból, amit a tanár mondott. Az mondjuk igaz, hogy előre elolvastam az egész fejezetet, mert az első világháború annyira bizarr volt, hogy nem tudtam megállni, de nem ez a lényeg. Hanem az, hogy végig a saját gondolataim kötötték le a figyelmemet. Kezdett megőrzíteni ez az egész!

Kiléptem a teremből, és nekidőltem a folyosó betonfalának. Tennem kellett valamit! Geometria következett, arra jártam át a szemközti gimibe. Mindig is tudtam, hogy könnyedén lóghatnék erről az óráról, hiszen senki sem

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha örökre és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatod vele.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

ellenőrizte, hogy bemegyek-e. Ám mostanáig nem érdekelt ez a lehetőség.

Körbesétáltam az épületet a természettudományos termek felé, ugyanis ott hagytam az antenna darabjait. Működni fog! A számításokat ugyan nem tudom megcsinálni, de akkor is működnie kell! A legegyszerűbb dolog a világon. Ha megfelelő a hullámhossz, és hozzáér az ember, akkor megráz.

Megálltam a tantermünk előtt. Láttam a munkapadoknál ücsörgő diákokat az ajtó üveges részén át. *Hát persze, hiszen óra van!* Folyamatosan használják a termeket.

– Egyszerűen képtelen vagy leállni ezzel a feltalálósdi-val, igaz? – csendült Ray hangja a hátam mögött.

Összerezcentem. Ő az egyetlen ember, aki tudja, hogy ott vagyok-e geometrián, mégpedig azért, mert együtt járuk az órára. Még arra is rájött, hogy ide jöttem.

Hátrafordultam, és észrevettem, hogy Claire is ott áll Ray mellett. Mindketten lógtak az órájukról, hogy egy kis észet verjenek belém.

– Megőrülök tőle! Meg kell próbálnom! Addig kell szöszölnöm vele, amíg el nem ismerem, hogy nem megy, és akkor végre magam mögött hagyhatom ezt az egészet.

Behúztam a nyakam. Mardosott a bűntudat, de nagyobb bajban lettem volna, ha kések az óráról, mint így, hogy egyáltalán nem mentem be, úgyhogy most már végig akartam vinni, amit elkezdtem.

– Sikerült megszerezned apukád feljegyzéseit? – érdeklődött Claire.

Akár az ártatlan aggodalom szobrát is mintázhatták volna róla, ahogy ott állt, a háta mögött összekulcsolt kézzel. Sötétszőke loknijaitól még őszintébbnek és aranyosabbnak tűnt, mintha világosszőke lett volna a haja. A bárátnőm sokkal csinosabb nálam, és neki bezzeg bármelyik pillanatban megjelenhet a képessége.